

V zajetí vlčích máků

DOMINIKA DIGTYAR

*Nepodceňuj
znamení*

COSMOPOLIS

NAPĚTÍ YOUNG ADULT

COSMOPOLIS

V zajetí vlčích máků

Nepodceňuj znamení

DOMINIKA DIGTYAR

PROLOG

„Tak co, Falko? Bojíš se?“

„Ne.“

Stáli jsme na silnici, měsíc na čisté obloze zářil jako obří lampa a my oba zírali na tu velkou ceduli v okně domu, která hlásila: Na prodej.

„Neboj se,“ plácl mě Riko po rameni, jako bych snad odpověděl pravý opak. „Tentokrát to už nepoděláme.“

„Myslíš, že tu zůstaneme? Dýl než jinde?“

„A ty si to myslíš?“

Zadíval jsem se přes silnici na dům a pokrčil rameny. „Nevím... Ale chtěl bych.“

Riko sklonil hlavu a skopnul kamínek u své boty. „Koupíme to,“ řekl a otočil se směrem k autu. „Vlastně... už se stalo.“

Nepřekvapilo mě to. Věděl jsem, že si přeje někde konečně zůstat. Chtěl to možná víc než já, i když se tvářil, jako by se ho to netýkalo.

„Jdeme. Zítra se stěhujeme,“ prohlásil zády ke mně a máchl paží do vzduchu.

Ušklíbl jsem se a chystal se odejít, když moji pozornost upoutala rostlina komíhající se v slabém vánku při zdi domu. Květ vlčího máku byl i v přítmí tak rudý, až vypadal, jako by krvácel.

„Falko!“ zavolal na mě Riko z auta. Naposledy jsem se rozhlédl po okolí a zhluboka se nadechl.

Takže nověj začátek.

I. KAPITOLA

Můj život byl spokojený a poklidný, a než se ozval domovní zvonek, přísahala bych, že není nic, co by mým světem mohlo otrást. Jenže jak už to tak bývá, přesně ve chvíli, kdy si něco takového pomyslíte, jako byste vyslali do světa signál, celý vesmír se spojil a všechno se otočilo o sto osmdesát stupňů, překlátilo vzhůru nohama a obrátilo naruby.

A ten zvonek nepřestával drnčet.

„Anežkooo!“ volala na mě babička. Ruce držela ve vzduchu a hutné těsto jí stékalo mezi prsty. „Běž otevřít, já nemůžu!“

Zhluboka jsem si povzdychla a neochotně se zvedla z křesla. Tomu na druhé straně plotu zřejmě docházela trpělivost, protože se o zvonek opřel a ten teď ječel bez ustání. Dovlekla jsem se ke dveřím a prudce je rozrazila.

„Ano?!“ zavrčela jsem rozladěně.

„Strašně moc se omlouvám,“ ozvalo se zpoza krabic.

Povytáhla jsem obočí a sledovala, jak se ten kluk ohnul v zádech a položil svůj náklad na zem. Když ke mně obrátil obličej, zarazila jsem se.

„Ahoj,“ pozdravil mě s úsměvem. „Právě jsem se přistěhoval támhle –“

„... vedle,“ přerušila jsem ho a zamračila se. „Já vím. Jinam to nejde. Byl to jedinej volnej dům, takže...“

„Aha.“

„Jo.“

Připadal mi povědomě. Byl vysoký, vlasy měl černé jako uhel a oči tak tmavé, že skoro nešlo rozeznat, kde končí duhovka a začíná zornička. A kromě toho měl v obličejí výraznou, dlouhou jizvu táhnoucí se od rtu do poloviny pravé tváře, která rozhodně nešla přehlédnout.

„Vaše auto stojí v silnici a blokuje cestu,“ řekl, zatímco já na něj zírala a přemítala, kde jsem ho už asi tak mohla vidět. „Potřeboval bych, abyste s ním trochu cukli. Stěhováci nemůžou projet.“

Vyklonila jsem se a zhodnotila situaci. Opodál stála dodávka s netrpělivým řidičem uvnitř a zadek našeho červeného auta skutečně trčel do silnice. Děda si včera s parkováním evidentně nedělal těžkou hlavu.

„Jo, jasně,“ přikývla jsem, došla si pro klíčky a uvolnila cestu. Potom jsem se opřela o kapotu a zadívala se na to hemžení vedle nás. „Nevěděla jsem, že ten dům konečně někdo koupil,“ řekla jsem tomu klukovi, který se nějak neměl k odchodu.

„No, já se to dozvěděl taky teprve včera,“ usklíbl se.

„Neznáme se?“

„Vlastně je to docela možný,“ připustil poněkud váhavě. „Už jsem tady poblíž jednou žil, ale jen krátce a před lety.“

V tu chvíli mi svitlo, a vychrlila jsem: „Střední škola Letců, první É!“

„Jo,“ přikývl překvapeně. „Chodil jsem tam jenom pár týdnů, pak jsem se zase odstěhoval,“ zamrkal a potom stejně jako já před chvílí vyhrkl: „To byla tvoje třída, že jo?“

Přikývla jsem. Vzpomínala jsem si na září prvního roku. Přišel tam nový kluk s velkou jizvou a několikadenním zpožděním a potom zase rychle zmizel. Všichni jsme ho pustili z hlavy. Nebyl důvod pamatovat si někoho, koho jsme vlastně ještě ani pořádně nepoznali a pravděpodobně už ani nikdy nepoznáme. Prostě se tam jenom tak mihnul a to bylo všechno.

„Hej, Falko!“ zakřičel někdo zpoza stěhovacího auta a on se otočil. „Pojď mi pomoci!“

„To bylo na mě,“ vysvětlil.

„Falko?“ nechápala jsem.

„Jo.“

„Tak se ale nejmenuješ, že ne?“ Nemohla jsem si vzpomenout, ale věděla jsem jistě, že měl vcelku obyčejný jméno.

„Jo, vlastně ne. Je to přezdívka.“

„Proč ti říká Falko?“

„Protože je škodolibej.“

„A jak se teda jmenuješ?“

„Viktor. Ale víš co? Říkej mi taky jenom Falko,“ pověděl a zvedl ten svůj náklad krabic zase ze země.

„Ehm... tak dobře. Jak chceš.“

„Tak krucinál Falko!“

Neotočil se, jenom ušklíbl. „Musím jít, ale třeba se ještě uvidíme.“

„No to je dost možný, když jsme teď sousedi,“ poznamenala jsem a on se zasmál.

„Jo... jasně. Zatím se měj,“ houkl na mě ještě přes rameno a odspěchal k nákladnímu prostoru stěhovacího auta, odkud zrovna vyskakoval nějaký chlap, co na něj tak neodbytně volal.

Dívala jsem se za ním a přemýšlela o tom, proč si nechává říkat tak zvláště.

Ukázalo se, že babička byla o našich nových sousedech informovaná ještě dřív, než u nás Falko začal zvonit, a od rána jim vesele pekla buchty na přivítanou. A i když jsem byla zvědavá, odmítla jsem se spolu s ní vnutit na „uvítací návštěvu“, a dokonce jsem i odolala nutkání se jí na naše nové sousedy vyptávat.

Místo toho jsem zůstala na zahradě a poslouchala všechno to bouchání, vrtání, skřípění, halekání a občasně nadávání, co se odtamtud ozývalo. Bylo zvláštní slyšet živý ruch z míst, odkud se celé dlouhé roky linulo jen absolutní ticho, a tak mi to nedalo a pořád jsem chodila okolo plotu a nenápadně nakukovala na druhou stranu. Nakonec jsem to při jedné obzvlášť velké ráně, která zněla, jako by právě strhli stěnu, nevydržela a vytáhla se na stromek, abych se podívala, co se to tam děje.

Po zarostlé zahradě se povalovala spousta věcí od krabic až po nábytek a dům bez zjevné újmy stál. Za jedním oknem byly vidět dvě postavy, co neustále něco přenášely sem a tam, a dokonce se mi i zdálo, že jsem v tom mumraji zahlédla něco čtyřnohého.

„Ty jsi byl taky u těch odvedle?“ zeptala jsem se dědy, který právě kradl z lednice sýr.

„Oh, já, Anežko!“ zakuckal se a polkl. „Ne, tam jsem nebyl. Čpát se někomu do domu, sotva přijel? To není nic pro mě.“

„Jo, to máš pravdu,“ kývla jsem hlavou a rozhlédla se po kuchyni. „Nechala nám tu babička něco z toho, co pekla?“

„Obávám se, že všechno odnesla.“

„Hm,“ protáhla jsem obličej a odkráčela po schodech do svého pokoje. Posadila jsem se do okna a teprve až teď si uvědomila, jak skvělý výhled na sousední dům vlastně mám – přímo do oken v druhém podlaží. Tak mě to zaujalo, že už jsem byla na půl cesty do kůlny pro dalekohled, než mi došlo, jak moc příšerná bytost by se ze mě tímhle šmírováním stala. Ale... na druhou stranu o tom nikdo nemusel vědět, takže...

Telefon odložený na psacím stole zapípal ve snaze upozornit mě na příchozí zprávu a přerušit tak tok mých nevychovaných myšlenek.

- *Jdes v pondělí do školy? psal mi Ondra.*

- *Je snad nějaký důvod, proč bych neměla?*

- *Ne. Je prave důvod, proč bys rozhodne měla. Jsou to naše poslední dny!*

- *Jo a kromě toho taky máme zarizování až nad hlavu...*

- *Uz vis co si vezmes na sebe?*

- *Zatím nemám tusení, ale usilovně se budu bránit všem babicciným návrhům!* odepsala jsem a odložila telefon.

Nebyla jsem si tak úplně jistá, jestli se na ten náš rozlučkový ples těším, ale byla to školní tradice. Osobně jsem zastávala

názor, že maturitní ples stačí, ale bylo evidentní, že prim hrají především ty červnové, které byly méně formální.

My se rozhodli svou rozlučku se střední školou nést v duchu maškarního, pro což jsem nehlasovala, ale pořád to bylo lepší než zombie apokalypsa, kterou se nemalá skupina snažila prosadit. Maškarní jsem v tomhle případě brala jako menší zlo, ale i kdybychom se museli převlékat za nemrtvé, stejně bych si tu událost nakonec nenechala ujít.

Bude to vrcholný okamžik všech těch let. Všichni kamarádi a spolužáci naposledy pohromadě na největší party střední školy.

Bude to... naše rozloučení.

Otráveně jsem se sesunula na postel. Přemítání nad tím, že škola sice skončí, ale s ní i všechna ta legrace a zážitky s kamarády, mě uváděla do smutku, a myšlenky na to, co bude potom, zase do úvodní fáze deprese.

Sáhla jsem na noční stolek pro starý svazek Jane Eyre v původním vydání a s vervou se pustila do čtení.

F.

Tak jsme se přestěhovali.

Zase.

Už to ani nepočítám.

Ze všech možných míst, kam jsme mohli jet, a ze všech možných sousedů, který jsme mohli mít, jsme skončili právě tady, uprostřed ničeho a dostatečně daleko ode všeho, což je jenom dobře. Sami sobě jsme dali další poslední šanci.

Přisahali jsme jeden druhému, že uděláme všechno pro to, abychom už nemuseli utíkat. Že si ve svých životech vybudujeme alespoň jeden pevný, neměnný bod.

Že si vytvoříme alespoň zdání toho, že je všechno normální.

Pevně doufám, že se nám to podaří. Chci, abychom to tentokrát dokázali. Chci to zvládnout kvůli Rikovi. Ale hlavně to chci kvůli sobě, jakkoli sobecky to zní.

*Potřebuju to.
Potřebuju kotvu.
Potřebuju mít alespoň jednu jedinou jistotu.
A tohle místo se zdá pro nový začátek perfektní.
Jsem odhodlaný udělat nemožný, aby to byl náš poslední nový začátek.*

2. KAPITOLA

Bylo před polednem, když jsem se dovlekla do kuchyně, a babička na mě hned začala hdrovat.

„Anežko! Proč chodíš spát tak pozdě, když potom vždycky vypadáš jako strašidlo? Stojí ti to za to, ničit si ty svoje krásný oči ponocováním?“

„Zapomněla jsem se u knížky,“ hlesla jsem a zasedla za stůl, odkud na mě koukaly buchtý s tvarohem ze včerejška. Vida, takže je přece jen všechny neodnesla k sousedům. Ušklíbla jsem se a pro jednu se natáhla. „Co áte eska v ánu?“ zahuhlala jsem.

Děda zlomil noviny, co držel, a nechal je přepadnout dozadu, jen aby se s pohoršením přesvědčil, že opravdu mluvím s plnou pusou. „Babička chce koupit broskvoně,“ informoval mě a narovnal svůj denní tisk. „Takže asi pojedeme do zahradnictví.“

„Sem se ještě něco vejde?“ podivila jsem se.

„Jo, přijdou dozadu k plotu. Pojedeš s námi?“

S díky jsem odmítla. Všichni jsme věděli, že bych se jenom nudila a dělala špatnou náladu.

Babička s dědou odjeli a já se odebrala s novou knížkou ven. Tentokrát jsem si vybrala Emmu od Jane Austen a společně

jsme to pojaly jako dámskou jízdu. Sluneční brýle mi přistály na nose, jen co jsem sebou plácla do ratanového křesla, a od knížky jsem se odtrhla, teprve až když jsem se začala rozpouštět zažíva.

O pár hodin později se s hlasitým troubením vrátili prarodiče s kořistí, a jen co zaparkovali, otevřely se dveře a z nich se na mě vyvalila změt větví a listů. A taky babička.

„My zakládáme sad?“ zeptala jsem se zcela vážně.

„Vypadá to tak, co?“ zhodnotil jejich nákup děda.

„Přestaňte to pořád komentovat,“ vrazila se mezi nás babička, která začala tahat stromky ven, „a radši mi s tím pomozte.“

Odpolední nedobrovolné zahrádkaření mě poněkud zmohlo, a tak když se k večeru začala obloha zatahovat a příjemně se rozfoukal vítr, vyrazila jsem si na procházku. Se sluchátky v uších a křičícími Breaking Benjamin uvnitř hlavy jsem se dobrala až na konec Zikova, tam, kde už nebylo nic než pole, silnice a červeně přeškrtnutá cedule.

A právě v těch místech a v tu chvíli se vítr změnil ve víchr a během okamžiku se nade mnou sebrala temná mračna. Dokonce jsem měla dojem, že jsem přes písničku zaslechl i hrom.

Rozeběhla jsem se zpátky domů a dravý vítr spolu se mnou nesl vzduchem i opadané květy a prach ze silnic, jako by je bral na jízdu po horské dráze. Začalo krápat. A potom se spustil ten nejprudší liják, jaký jsem pamatovala.

Uháněla jsem po chodníku, dlouhé hnědé vlasy přilepené k obličejí a pažím, oblečení promáčené až naskrz. Na konci ulice jsem to vzala ostrým úhlem doleva a potom, dřív než jsem stačila mrknout, jsem se ocitla na zemi.

Válela jsem se tam s tupou bolestí v ruce ve zvětšující se kaluži a s obrovskou nevolí vnímala, jak je můj zadek čím dál tím mokřejší. Došlo mi, že bych se možná měla podívat, do

čeho jsem to vrazila, a tak jsem vzhlédla. Přímo naproti mně, v takřka zrcadlové poloze, seděl na zemi černovlasý kluk.

„Eh,“ udělal a já si přehodila těžké vlasy z očí na záda. „Promiň. Jsi celá?“ Vyškrábal se na nohy a s upřeným pohledem ke mně natáhl ruku. Potom se zarazil a nevěřicně zděšeným tónem vyhrkl moje jméno.

... které jsem mu nepřipomněla a jediná možnost, jak by ho mohl znát, byla, že by si ho celý ty roky pamatoval...

„Falko,“ hlesla jsem stejně překvapeně a nechala se od něj vytáhnout na nohy.

„Nestalo se ti nic? Vůbec jsem tě neviděl!“

„Jo. Ne. V pohodě,“ koktala jsem. „Promiň. A ty?“

„Já –“ Vzduch se rozvíbroval ohlušujícím hromem doprovázeným celou sérií úchvatných blesků.

Trhla jsem sebou a vzhlédla k rozhněvané obloze. „Musím jít,“ vychrlila jsem a rozeběhla se pryč bez jediného ohlednutí.

„Holka moje,“ zalamentovala babička, když jsem se za zvuků bouřky vhrnula do předsíně. „Jsi celá mokrá!“

„Jo,“ řekla jsem udýchaně. „Nevěřila bys, ale venku prší.“

Babička na mě udělala obličej, hodila mi hadr pod nohy, abych neumáčela podlahu, a odešla se slovy, že mi uvaří horký čaj. Vyzula jsem si boty a vykradla se do patra, kde jsem zalezla rovnou do koupelny.

S pocitem úlevy jsem se ponořila do horké vany plné voňavé pěny. Radost mi vydržela jen do chvíle, kdy jsem o půl minuty později zjistila, že mám sedřený loket pravé ruky a dost možná taky naraženou kostřč. K tomu všemu jsem měla vlasy plné písku, což jsem opravdu netušila, jak se stalo.

Kdesi na zemi v hromádce mokrého oblečení mi zasténal telefon a já se pro něj splašeně natáhla, abych ten zvlhlý přístroj zachránila. Zlehka jsem ho osušila ručníkem a podívala se, kdo se mě domáhá. Ondra.

Povzdychla jsem si, a aniž bych si jeho zprávu přečetla, odložila jsem telefon na poličku. Potom jsem se znovu ponořila do vody, až mi koukal jen nos, a pomalu jsem uvažovala, proč vlastně Falko v bouřce uháněl opačným směrem, než je jeho dům, a taky že bych se mu možná někdy později měla za tu srážku omluvit, přestože bylo na pováženou, jestli jsem za ni mohla já, nebo on.

Nebudu tvrdit, že mě v pondělí ráno po probuzení vůbec nic nebolelo. Protože bolelo, a hodně. V autě jsem se kroutila jako žížala, co chvíli mi střílela bolest od zadku až k lopatce, a když jsem konečně dorazila do školy, místo soucitu jsem se dočkala jen posměchu.

„Nemůžu uvěřit,“ prohlásil Ondra už nejméně potřetí, „že ses prostě natáhla na louži! Je to vůbec možný? Jako... jako fakticky?“

„Jo, há há, bezvadný. Radši mi pomoz s tou taškou,“ řekla jsem, a aniž bych se zajímala, jestli ji chytá, hodila jsem ji po něm. „Bóže,“ zavrčela jsem a podepřela si záda.

„Hele,“ přestal se konečně šklebit, „nechceš vzít na chirurgii?“

„Aby se mi tam smáli jako ty?“ střelila jsem po něm podrážděným pohledem. „Ne, díky.“

„Ne. Abychom zjistili, jestli ti vážně nic není,“ opáčil a posadil se vedle mě do lavice.

Povzdychla jsem si, ale už jsem se netvářila tak nevrle. „Nic mi není, vážně. Prostě jsem sebou jenom sekla, na to se neumírám.“

Ve dveřích se objevila naše třídní učitelka, paní Pladová. A její vlasy měly zase jinou barvu. Vkráčela za katedru a hned začala předčítat seznam, který, jak neopomněla zdůraznit, vypracovala ve svém volném čase a čistě z dobroty svého srdce, aby nám pomohla.

„Hej, Anež,“ sykla na mě Bára. Evidentně ji přítomnost učitelky ani v nejmenším nezajímala. „Co si vezmeš na sebe?“

„Pořád ještě nevím,“ řekla jsem a obrátila se na ni. „V čem jdeš ty?“

„No, myslela jsem, že –“

„Dámy, neruším vás?“ ozvala se paní Pladová a Ondra mě chytil za ramena a obrátil správným směrem. „Jestli máte nějaké nápady, tak se o ně s námi prosím podělte,“ vyzvala nás. Bylo jedno, že role studentů a učitelů už neměly žádnou váhu, protože naše třídní se zkrátka ráda cítila jako paní situace, ať už šlo o cokoliv.

Odpovídat ale ani nebylo třeba, protože paní Pladová spustila znovu svůj monolog a já vyvalila oči na tabuli, která se za tu kratičkou chvíli vyrušování zaplnila seznamem.

„Nechceš ani hodit domů?“ zkusil to Ondra ještě jednou, když jsme byli po pěti hodinách propuštěni ze školy každý s jedním úkolem k zařízení.

„A ty půjdeš potom zpátky do Holoric pěšky?“ ušklíbla jsem se. Jediná pojízdná osoba s neomezeným přístupem k autu jsem ze svých spolužáků byla já, a to jen proto, že Zíkov je naprosto zapadlá a veřejnou dopravou zapomenutá vesnice. „Přestaň se bát každý modřiny,“ mrkla jsem na něj.

„Já se nebojím modřin. Jenom mám někdy pocit, že jsi schopná zničit sama sebe. Hotový harakiri.“

„To není pravda,“ bránila jsem se. „A navíc nejsem žádnéj samuraj,“ řekla jsem a demonstrativně zamáchala rukama jako sekáčky na maso, přičemž se ozvala má válečná zranění ze včerejší srážky a místo efektního vystoupení jsem začala skuhrat.

„Ne, to teda rozhodně nejsi,“ souhlasil se mnou výjimečně v něčem, ale odvést od tématu se nenechal a pokračoval ve výčtu mých pochybení. „A minule v tom krámě taky.“

„Za to jsem přeci nemohla. Koho by napadlo, že ta –“

+

„Jo, jo. Nic mi neříkej. Pár let už tě znám,“ pronesl.

„A tím chceš říct co?“

„Že by se o tebe měl možná někdo starat.“

„Mám prarodiče.“

„Na všechno nejsou babičky,“ pověděl. „Myslím někoho, kdo s tebou bude pořád,“ zastavil se a vytáhl na mě obočí. „Hlídat tě na těch nebezpečnejch nákupech, a taky když zmokne silnice, nebo když budeš potřebovat obejmout...“

Pomaloučku mi došlo, kam tím zase míří, a udělala jsem na něj obličej. „Je fascinující, jakým směrem stočí jedno moje uklouznutí tok tvých myšlenek,“ řekla jsem a praštila ho přátelsky do břicha dřív, než stihl zase něco navrhnout.

Odemkla jsem naše Berlingo a hodila dovnitř nejdřív tašku, potom své potlučené tělo a nakonec se rozloučila. Ve zpětném zrcátku jsem viděla, jak Ondra pořád stojí na místě se zvednutou rukou a divným výrazem ve tváři.

Když jsem dojela domů, počasí bylo pořád stejné, jak se včera zkazilo – foukal vítr, na obloze se převalovaly modré mraky plné vody a chlad lezl za triko.

Pozdravila jsem dědu v křesle a vzala to rovnou po schodech do pokoje. Shodila jsem ze sebe tašku i mikinu a sedla si do širokého okenního výklenku s polštáři.

Celou cestu jsem přemýšlela nad Ondrou a jeho pokusy o vyvolání zemětřesení v našem přátelství. Jako obvykle jsem nevymyslela nic.

Zadívala jsem se přes zahradu ve snaze najít tam... cokoliv. Náповědu, vysvětlení, řešení...

A uviděla jsem jen protějščí dům a okno podobné tomu mému. A protože bylo mrzutě zataženo a slunce se dnes vůbec nehlásilo do práce, uvnitř se i svítilo. V přecházející postavě jsem téměř okamžitě poznala Falka. První moje myšlenka byla, že to nejspíš bude jeho pokoj. Ta druhá, která se

vynořila vzápětí, byla, že si musím pořídít žaluzie a naučit se zatahovat.

Zauvažovala jsem, jestli ho po naší včerejší srážce taky něco bolí a co si asi myslí o tom, že jsem ho sejmula a zdrhla.

Okno zase potemnělo a já ještě zkusmo natáhla krk, ale nic jsem už neviděla. Pomalu se ze mě stával profesionální šmírák, což nebylo nic lichotivého, ani když si to člověk pomyslí potichu a sám o sobě.

3. KAPITOLA

Ve čtvrtek odpoledne jsem přijela z tiskárny s náloží pozvánek na náš ples. Jako pojízdna osoba jsem měla za úkol předat je všem, kdo mají nebo kdy měli s naší školou něco společného. Ten úkol se mi nelíbil, považovala jsem to za diskriminaci osob držících řidičské oprávnění, ale nějak jsem se zapojit musela.

Byly tři odpoledne, když jsem procházela naší malou vesnici a uvažovala, jestli tam je vůbec někdo, kdo by na náš ples mohl přijít. Nakonec jsem předala jenom dva letáčky a pojala to jako procházku z kraje Zíkova až na druhý konec domů. Než jsem ale vešla na zahradu, oči mi sklouzly k vedlejšímu domu. Na příjezdové cestě nestála žádná auta.

Falko byl přísně vzato můj bývalý spolužák, začala jsem uvažovat, a tudíž má s naší školou co do činění. Z toho vyplývalo, že je skoro až mou povinností jakožto tvůrce letáčků ho na náš ples pozvat.

Stála jsem s rukou na klíce a po chvíli si sama pro sebe pokrčila rameny. Co na tom, jen mu tam nechám papír a bude. Rozhodne se sám. Nic dramatického.

Tak jo. Vyrasila jsem k jejich domu a zastavila se u poštovní schránky.

KRAUZ, stálo tam.

Vhodila jsem jednu nablýskanou pozvánku dovnitř a se vším sebeovládáním prošla kolem oken. Málem mi praskly žilky v očích, jak jsem je kroutila, abych něco zahlédla.

Sotva jsem se ale dostala k nám na zahradu a zavřela za sebou dveře, začloulal se mnou poryv větru a doslova mi odevrval z náruče víc jak polovinu pozvánek. Papírky se vznesly do vzduchu a jako surfaři na vlně opustily náš pozemek a zamířily pryč.

„Do hajzlu!“ zařvala jsem a vydala se za nimi. Chytala jsem pozvánky a postupovala po silnici, jako bych sbírala Jeníčkovi drobečky. Nejhorší ale bylo, že mraky už zase těžkly a padaly níž a níž a já věděla, že se co chvíli rozprší.

Začala jsem nadávat. Vydatně a dost nahlas, a bylo mi to úplně k ničemu. To, co jsem stačila pochytat, jsem chvatně strkala do tašky a bylo mi upřímně jedno, jestli se pozvánky zmačkají. Hlavně že vůbec budou. Zlomyslný vítr ale hnal pořád ještě větší část mých pozvánek dál do vesnice kolem sousedů až k zatáčce a já se za nimi překotně hnala.

V tu chvíli mi bylo vlastně jedno, že lítám po silnici jako pomatená s hlavou k zemi a nevnímám. Jenže potom na mě dýchl teplý vzduch rozehřátého motoru a k uším mi kromě přicházející bouřky dolehl i řev skřípajících brzd.

Zbledla jsem jako stěna. Srdce jsem cítila až v krku.

Pomaloučku jsem zvedla hlavu od země, očima přejela znak Mitsubishi a podívala se skrz přední sklo. Na místě řidiče seděl k smrti vyděšený Falko; oči vytřeštěné, ruce v křeči na volantu. Byl to ten výraz, kterému byste se normálně zasmáli, jenže já se netvářila o moc líp.

Zůstala jsem u země tak, jak jsem byla, a vzdáleně vnímala, jak mi vítr ukradl poslední purpurové pozvánky, které mizely